

Budapestre vonatkozó ujságcikkek				Osztályozás
Szerző:				9.439
Cím: Budapest kilenc éve szabad				Hely:
Forrás: <i>Héj</i>				Idő: "1945/1951"
(Hely)		(Idő)	(Köt. v. füz.)	Személy:
		<i>1954. II. 15</i>		Helyszám:

„Kímélni kell a magyar városokat és falvakat, kímélni kell a magyar népet” — utasította Sztálin elvtárs a hős szovjet katonáikat 1944 november 6-án, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 27. évfordulóján, amikor a Vörös Hadsereg kilencedik csapására készült a német fasiszta hordák ellen.

Ezek a szavak csengtek fülébe Ivan Alexej Korolenko elvtársnak is, aki Sztálingrádtól jött a Kárpátokig, hogy felszabadítsa a sokat sanyargatott magyar népet. Végigharcolta Ukrajna mezőit, vidáman integetett felszabadult szülővárosának, Rosztovnak, azután Har-kov, Odessza újjongó lakosainak. Jassyban nagy piros virágcsokrot kapott egy tarkaruhás kislánytól. Csúkszeredán kürtőskalácsbőj készített diadalkapuval fogadták. Mikor átlépte a magyar határt, arra gondolt, amit az iskolában tanult Magyarországról és arra, amit a politikai tiszt mondott. Hogy a magyar fiatalágnak nincs olyan gondtalan, vidám élete, mint nekik volt a Komszomolban. A tanulás csak egyesek kiváltsága és katonai kiképzésük is csak arra volt jó, hogy az imperia'isták ágyútölteke legyen. Eszébe jutott az a magyar, akivel szülőfaluja mellett ismerkedett meg és aki sokat mesélt neki a hőmög'ügő Duná-

ról, a magyar Alföldről és dalokai is énekelt hazájáról.

Januárban látta meg Korolenko elvtárs Budapestet. Tizedikén nagy rohammal foglalták el a teme'öt és tizenkettedikén már a Keleti pályaudvaron lobogott a szabadság vörös zászlaja. Nehéz harcok voltak ezek, szinte minden házárt meg kellett küzdeni. Ha nehéztüzérséget vetnek be, könnyen előrejuthattak volna — de kímélni kellett Budapestet. Ez volt Sztálin elvtárs parancsa.

Nyomultak előre szuronnal, géppisztollyal a Rákóczi-úton. Az egyik mellékutcából gépfegyver kelepelt, a németek elbarikádozták az utca bejáratát és az ablakokból szórták a halált a szovjet katonákra. Korolenko elvtárs csapata újra rohamozott. Néhány perc alatt kifüstölték az utolsó németet is. A politikai tiszt összehívta az egységet: egy ember hiányzott. Korolenko elvtárs mozdulatlanul hevert a barrikád belső oldalán, három golyó találta. Mire a kötözőhegyre érték vele, nem volt benne élet.

Agyúszó, robbanás volt a temelés gyászzenéje. Még síremlék sem jutott neki, csak egy kis deszka, rajta a neve és az, hogy Komszomol volt, tagjelölt. Most fogják felvenni a pártba.

Most, mikor gyönyörű hazánk felszabadulásának 9. évfordulójára készülünk — gondoljunk Korolenko elvtársra, de gondoljunk a hős szovjet katonák tízezeire, akik életüket áldozták azért, hogy mi szabad hazában építhessük boldog jövőnket. Mondjuk el neki, mit végeztünk az elmúlt 9 év alatt.

Sokat változott azóta a világ és ha csak egy napra is — de végigvezetihenénk Téged Korolenko elvtárs a mi Budapestünkön — bizony nagyon elcsodálkoznál azon, amit 9 év óta felépítettünk: gyárainkat, egyetemünket, munkásakásainkat, szép dunai hidjainkat. Látnád ezer és ezer traktorunk, kombájnunk munkáját, amelyek a Szovjetunió példája nyomán a szocializmus építésének útjára lépő parasztságunkat mutatják be.

Nagy utat tettünk meg azóta, sokat alkotunk, építettünk. Elnyomott, tudatlanságban tartott emberekből öntudatos, tanulni-vágyó embereket neveltünk. Ma romok helyén virágzó élet van nálunk. Pártunk, Rákosi elvtárs vezetésével kemény harcokban adta át dolgozó népünknek a gyárat, a bányát, a bankot, a

földet, később a jó pénzt. Hároméves tervünket dolgozó népünk 2 év és 5 hónap alatt teljesítette. A munkásosztály egyre

inkább érzi, hogy magának dolgozik. Százezrek ismerték meg a szovjet kultúrát, Korolenko elvtárs, meyen te nevelkedtél és amely azelőtt elérhetetlen volt számunkra.

Épül már Dunapentele, melyet mindnyájunk példaképéről — Sztálin elvtársról neveztünk el. Budapest, Sztálinváros és országunk minden dolgozója a nap minden percében, minden kalapácsütés nyomán érzi, hogy a Szovjetunió állandó segítsége nélkül nem tarthatnánk ott, ahol tartunk.

Mindazt, amit eddig alkottunk és amit a jövőben építeni fogunk, Neked köszönjük Korolenko elvtárs és sok százezer honfitársadnak, akik Sztálingrádtól indultatok el, hogy elhozzátok nekünk a szabadság vörös zászlaját.

„A hálás magyar nemzet soha nem felejt el, hogy szörnyű el-esettségében, a fasiszta barbárok kiverése után a Szovjetunió és a nagy Sztálin segítő keze állította talpra.” Népünk sohasem felejt el, hogy mit köszönhet pártunknak és szeretett Rákosi elvtársunknak, mert 9 éves építómunkánk során minden akadályt legyűrve vezettek és vezetnek ma is bennünket a szocializmus építésének útján.

Hajóépítők, hegesztők, hajókouácsok, szerelők, esztergáluo-

sok, öntők és műszaki vezetők! Most, amikor harcoltok pártunk III. kongresszusa tiszteletére, hazánk felszabadulásának tiszteletére indított verseny sikeréért, gondolatok Budapest felszabadításáért, a mi szabadságunkért hősi halált halt sok-sok ezer katonára. Végezzétek úgy a rátok bízott feladatokat, hogy becsülette! örizhessük meg és becsülettel adózhassunk a hősök emlékének.